ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

(Ὑπὸ Εὐαρίστου Καρᾶνς)

(Ἱστορία ἑνὸς τραγικοῦ ἔρωτος)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ εἴδησις γιὰ τὸν θάνατον τῆς μητέρας σας, σᾶς εἶχε βρῆ σὲ ἠθικὸ ἐρεθισμὸ καὶ ἔτσι ἐπῆλθεν ἡ κρίσις.

Ὁ ἰατρὸς Ρὼκ προσέθεσε μάλιστα ὅτι ὁ κίνδυνος ἦτο σπουδαῖος καὶ μόνον ὡς ἐκ θαύματος ἦτο δυνατὸν νὰ σωθῆτε.

— Αὐτὸ τὸ θαῦμα, εἶπεν ὁ κόμης πρέπει νὰ τὸ κάνετε σεῖς δόκτωρ. Ὁ νέος πρέπει νὰ ζήσῃ καὶ νὰ σωθῇ ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Εἶναι εὔκολο νὰ τὸν μεταφέρουμε στὸ μέγαρό μου ;

— Εὔκολο, ἀπήντησε ὁ δόκτωρ.

— Κύριε δόκτωρ, κύριε κόμη προσέθεσε ἐγὼ δυνατὰ ποτὲ δὲν θ' ἀφήσω μόνον τὸν κύριό μου.

Ὁ κόμης μὲ παρηγόρησε :

— Δὲν θὰ τὸν ἐγκαταλείψῃς οὔτε στιγμή, μοῦ εἶπε. Θὰ τὸν περιποιηθῇς μαζί μας. Ἐπῆρα θάρρος καὶ ἔδωσα κλινοσκεπάσματα νὰ στρώσουν στὸ ἄμόξι. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴ στιγμὴ ποὺ ἤλθαμε ἐδῶ. Ἡ κ. κόμησσα εἶχε εἰδοποιηθῇ ἀπὸ τὸν σύζυγό της καὶ ἔτρεξε νὰ μᾶς ὑποδεχθῇ. Σᾶς ἐτοποθετήσαμε ἐδῶ καὶ οἱ τέσσαρες σᾶς εἴχαμε περιτριγυρίσει.

Καὶ οἱ τέσσαρες ; ρώτησα ἐγώ.

Ἄ, καλέ μου κύριε. Οὔτε ἀδελφὴ δὲν θὰ σᾶς περιποιεῖτο ὅπως ἡ κ. Μάρθα. Ἔμενε πάντα μαζί σας καὶ δὲν σᾶς ἄφινε μόνον οὔτε λεπτό. Παρακολουθοῦσε κάθε ἡμέρα, κάθε ὥρα καὶ κάθε στιγμὴ τὴν περίοδο τῆς ἀσθενείας σας. Ἕνα βράδυ ποὺ ἡ κ. κόμησσα ἀγρυπνοῦσε κοντά σας, εἶδα τὰ μάτια της νὰ εἶναι δακρυσμένα. Τὸ βλέμμα της εἶναι προσυλωμένο στὸ δικό σας καὶ τὰ χείλη της ἐψιθύριζαν κάποια προσευχή. Ἡ κόμησσα μὲ ἀντελήφθη ἔξαφνα καὶ μοῦ ἔκαμε νόημα νὰ πλησιάσω. Ὑπήκουσα.

— Ἰωσήφ, μοῦ εἶπε ὁ κύριός σου δὲν θὰ ζήσῃ.

Ἡ εἴδησις αὐτὴ μ' ἔκανε νὰ λυπηθῶ πολύ. Συγχρόνως ἡ κόμησσα μοῦ εἶπε :

— Φίλε μου, ὁ εὐγενὴς αὐτὸς νέος θ' ἀποθάνῃ μετ' ὀλίγον. Θὰ κλαύσουμε πολὺν καιρὸν τὸ θάνατο τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς ψυχῆς. Ποτὲ δὲν θὰ τὸν λησμονήσουμε... Ἰωσήφ... πές μου, ἂν ὁ κύριος σου.... τοῦ ὁποίου σὺ γνωρίζεις καλὰ τὰ μυστικά. . ἠγάπησε ποτέ... καμμίαν νέαν...

Τὰ ἔχασα λίγο, ὅταν μοῦ τὰ εἶπεν αὐτά, καὶ τὴν ἐρώτησα :

— Τί ἐννοεῖτε κ. κόμησσα ;

— Σ' ἐρωτῶ ἂν ὁ κύριός σου ἀγάπησε ποτέ.

— Δὲν πιστεύω, τῆς ἀπήντησα. Μόλις τὸ ἄκουσεν αὐτὸ μὲ περικάλεσε νὰ πάω στὸ δωμάτιό μου. Βγαίνοντας ἔξω τὴν εἶδα νὰ γονατίζῃ μπρὸς στὸ κρεβάτι σας.

Ἔφα τάσθηκα ὅτι ὁ θάνατος ἤρχετο, ξαναγύρισα καὶ τὴν παρεκάλεσα νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ μείνω μαζί σας μήπως δὲν σᾶς ξαναδῶ πειὰ ζωντανό.

— Μὴν ἀνησυχεῖς, μοῦ εἶπε. Ὁ ἀσθενής μας δὲν ἔφθασεν ἀκόμη σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ἀναπαύσου καὶ παρεκάλεσε τὸ Θεὸ ν' ἀκούσῃ τὰς παρακλήσεις μου.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Ἰωσὴφ ἔπαυσε νὰ μιλᾶ

— Ἔ, λοιπόν, γιατὶ δὲν ἐξακολουθεῖς ; Τὸν ρώτησα.

— Τὰ γνωρίζετε ὅλα κ. Κάρολε, μοῦ ἀπήντησε. Ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ποὺ ἡ κ. κόμησσα μοῦ μίλησε γιά σᾶς, ἡ ἀσθένειά σας ἐγίνετο σωβαροτέρα καὶ ὁ δόκτωρ Ρὼκ δὲν μᾶς ἔδινε παρὰ λίγες ἐλπίδες. Εὐτυχῶς αἱ ἐλπίδες αὐταῖς πραγματοποιήθηκαν καὶ ξεφύγατε τὸν κίνδυνο.

— Βέβαια, Ἰωσήφ, εἶμαι τώρα πολύ καλά.

— Τίποτε ἄλλο κ. Κάρολε δὲν ἔχω νὰ προσθέσω. Εἶνοι καιρὸς ν' ἀναπαυθῆτε. Θὰ σᾶς δώσω τὸ φάρμακο ποὺ διώρισε ὁ δόκτωρ καὶ θὰ μείνετε μόνος.

Ὅταν ὁ Ἰωσὴφ ἔφυγε, σηκώθηκα ν' ἀκούσω ἂν ἦτον κανεὶς ἐκεῖ κοντά. Ἤμουν εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος. Ἤμουν μόνος πειά. Μποροῦσα νὰ συλλογίζομαι ὅσα μοῦ εἶχε πῆ προηγουμένως ὁ Ἰωσὴφ, νὰ συλλογίζομαι τὴν θεῖαν ἐκείνην γυναῖκα, ἡ ὁποία μὲ περιποιήθηκε σὰν μητέρα σὰν ἐρωμένη.

Ἔξαφνα τὸ βλέμμα μου ἐσταμάτησε στὴν εἰκόνα τῆς ἁμαζόνος.... Ἔνωσα τὰ χέρια μου, τὰ χείλη μου σάλεψαν καὶ πρόφεραν τὴν λέξι: — « Σὲ ἀγαπῶ!...»

Ἤμουν βυθισμένος στὴν ἔκστασι αὐτή, ὅταν τὸ ὄνομα τοῦ Σαὶν Ρεμὺ ἤλθεν ἔξαφνα στὸ νοῦ μου.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ φρίξω!

Ἔγειρα τὸ κεφάλι μου ἀνάμεσα στὰ χέρια μου καὶ ἄρχισα νὰ κλαίω σὰν παιδί.

***

Εἶναι περιττὸν ν' ἀναφέρω τῆς περιποιήσεις ποὺ εἶχα σὲ ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας μου. Οἱ φίλοι μου δὲν μὲ ἄφηναν καθόλου μόνον.

Ἤμουν τόσο ἀδύνατος, ὥστε ὁ δόκτωρ Ρώκ μ' ἔλεγε «φάντασμα» καὶ μοῦ συνιστοῦσε προσοχὴ καὶ προφύλαξι.

Δυστυχῶς ὅμως πλησίαζεν ἡ ὥρα ποὺ θὰ ἐγκατέλιπα τὸ σπίτι ἐκεῖνο. Ἔλυωνεν ἡ καρδιά μου ὅταν σκεπτόμουν πῶς δὲν θὰ βλέπω πειὰ τὴν κόμησσα Μάρθα.

Ἅμα ἔννοιωσα τὸν ἑαυτό μου καλλίτερα, εἶπα στὸν κόμητα ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ ἐπιστρέψω στὸ σπίτι μου

—Ὄχι, Κάρολε, μοῦ ἀπήντησεν, ἔχεις ἀνάγκη ἀκόμη περιποιήσεως. Μὴ φύγετε ἀκόμα ... Ἐκτὸς ἂν αἱ περιποιήσεις μας σᾶς εἶναι φορτικές; Ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία παρίστατο ἐπίσης ἐκεῖ μ' ἐκύτταξε χωρὶς νὰ πῇ τίποτε.

Ἔτσι ἐπέρασαν ὀκτὼ ἀκόμη ἡμέρες. Ἤμουν πλέον κυριευμένος ἀπὸ ἔρωτα. Βυθιζόμην σὲ ρεμβασμοὺς καὶ λησμονοῦσα τὸν κόσμον ὅλον.

Ἐσηκώθηκα ἕνα πρωῒ μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ φύγω ἀπὸ τὸ μέγαρον τοῦ Σαὶν Ρεμὺ. Προχώρησα πρὸς τὸ σπουδαστήριον τοῦ κόμητος ὅπου αὐτὸς ἐκάθητο καὶ συνέγραφε μίαν ἱστορίαν.

Ἦτο συγγραφεὺς εὐφυὴς καὶ τὰ συγγράμματά του, ὅσα εἶχαν δημοσιευθῇ εἶχαν κάνει μεγάλι ἐντύπωσι.

Θὰ τὸν λυπήσω ἐκκέφθηκα, ἀλλὰ θὰ καταλάβῃ ὁ ἴδιος τί στενόχωρος πού εἶναι ἡ θέσις μου. Δὲν θὰ ἔφευγα μακρυὰ ἀπό τὴ Μάρθα ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ μένω πάντα στὸ ἴδιο σπίτι μαζί της Θὰ ἐρχόμουν τακτικὰ καὶ θὰ περνοῦσα τὴς ὥρες μου εὐχάριστα μαζί τους.

Ἐνῶ σκεπτόμουν αὐτὰ ἄκουσα μιὰ φωνὴ ταραγμένη. Ἦταν τῆς Μάρθας. Μέ τὴν ἰδέα πῶς ἡ κόμησσα ἐκινδύνευε καὶ ζητοῦσε βοήθεια ἔτρεξα γρήγορα, ἐπέρασα τὴν αἴθουσα καὶ βρέθηκα μπρὸς στὴ κόμησσα.

—Ὁ Θεὸς σὲ ἔστειλε κ. Κάρολε, μοῦ εἶπεν ἡ κ. Σαὶν Ρεμὺ μὲ ἀλλαγμένη ἐντελῶς φωνή.

— Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τί συμβαίνει; ρώτησα.

Μέ δάκρυα στὰ μάτια μοῦ ἔδειξε τὸν δυστυχισμένο σύζυγό της, ξαπλωμένο σὲ μιὰ πολτρόνα.

Τὸ θέαμα αὐτὸ μὲ τρόμαξε.

Τὸ πρόσωπο τοῦ κόμητος ἦταν μαῦρο καὶ κάπου κάπου ἀπὸ τὰ χείλη του ξέφευγε ἕνας βαθύς στεναγμός.

Ἐγύρισα στὴ Μάρθα καὶ τὴν εἶδα νὰ κλαίῃ περισσότερο.

—Ἔτσι, τὸν ἠθρα, μοῦ εἶπε.

Πῆρα τὸ χέρι της καὶ τῆς ἐψιθύρισα :

—Μάρθα, θὰ τὸν σώσουμε. Τρέχω νὰ ζητήσω τὸν κ. Ρώκ. Εὐχαρίστως θὰ ἔδινα καὶ τὴ ζωή μου γιὰ κεῖνον ποὺ τόσον ἀγαπᾶτε.

Λυπημένη ὅμως ἡ Μάρθα δὲν κατάλαβε τί τῆς ἔλεγα.

Ἐγὼ ἔτρεξα γιὰ τὸν κ. Ρώκ. Ἔρχεσθε τὴ στιγμὴ, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι λησμόνησα τὸν ἔρωτα ποὺ αἰσθανόμουν γιὰ τὴ Μάρθα πρὸ τοῦ καθήκοντος. Ἡ φιλία ποὺ μὲ συνέδεε μὲ τὸν κόμητα καὶ ὁ κίνδυνος ποὺ διέτρεχε μ' ἔκαναν νὰ πάω διακόσια μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ μέγαρό του γιὰ νὰ συναντήσω τὸ γιατρό.

Τέλος ἔφθασα σπίτι του.

—Σᾶς κ. Κάρολε, ποιὰ ἀπερισκεψία σᾶς ἔκανε νὰ κάμετε ὅλον αὐτὸ τὸ δρόμο;

Χωρὶς νὰ τοῦ δώσω ἄλλας ἐξηγήσεις τοῦ ἐφώναξα:

—Τρέξτε, τρέξτε, φίλε μου. Ὁ κόμης Σαὶν Ρεμὺ ἴσως δὲν ζῇ αὐτὴ τὴν στιγμή.

Ὁ δόκτωρ συγκινήθηκε πρὸ τῆς ἀφοσιώσεώς μου αὐτῆς. Πῆρε καὶ ἐχάϊδευε τὰ χέρια μου.

— Ἔχετε δίκηο, ἂς τρέξουμε πρὸς τὸν κόμητα, μοῦ εἶπε τέλος.

Πῆρε τὸ δερμάτινο σάκκο του καὶ ἔβαλε μέσα διάφορα μικρὰ φιαλίδια, μέσα στὰ ὁποῖα ἄστραφταν ποικιλόχρωμα φαρμακευτικὰ ὑγρά.

Ὁ δόκτωρ ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὸν κόμητα. Εἶχε συνδεθῆ μαζί του στὴ Γαλλία.

Σὲ λίγο φθάσαμε στὸ μέγαρο.

Ὁ κόμης εὑρίσκετο στὴν ἴδια κατάστασι. Οἱ ὑπηρέται ἦσαν μαζεμένοι στὸ προαύλιο καὶ ἔκλαιγαν.

Ὁ Ρὼκ μ' ἕνα βλέμμα του κατάλαβε τὸ σοβαρὸν τῆς ἀσθενείας τοῦ κ. Σαὶν Ρεμύ.

— Ἀποπληξία, ἐψιθύρισε.

Ἐνῷ ἐγὼ καὶ ἡ Μάρθα ὑποστηρίζαμε τὸν κόμητα, ὁ Ρὼκ τοῦ ἀφήρεσε τὸ σακκάκι, τοῦ ἔσχισε τὸ ὑποκάμισο, πῆρε μίαν λεπίδα λεπτὴν καὶ ὀξεῖαν καὶ τοῦ ἔκαμε μιὰ γενναία ἀφαίμαξι.

(Ἀκολουθεῖ)